

# Adam Oehlenschläger, fra poetiske skrifter 1805

## Simon Peder

Milde Morgenvinde, linde,  
Kiøle heden Sommerluft,  
Kruse Havets Vande, blande  
Sig med Lundens Blomster-Duft.

Lillien op sig lukker, bukker  
Under Sommerfuglens Vægt.  
Rundt, i muntre Klynger, synger  
Hele Skovens Fugleslægt.

Morgenpurpurkuglen, Fuglen,  
Langsom hiin og hin med lil,  
Lover over Havets Vover  
Gud med Sang og Rosensmil.

Medens Lærken synger, gynger  
Baaden i det stille Vand.  
Ved sin Angel rolig, trolig  
Sider ungen Fiskermand.

Men, som han fornøiet Øiet  
Kaster hen paa Sol og Jord,  
Synes ham hans Øre, høre  
Som et sammenblandet Chor;

Hvori Blomstervrimlen, Himlen,  
Bølgen, Fuglen høit paa Qvist,  
Og den Duft, som viger, siger  
Hvad han aldrig før har vidst.

Alt eet Sprog kun maler, taler  
Selv det hemmelige Sprog.  
Øiet rundt sig vender, brænder  
I Naturens store Bog.

Og mens Blikket stirrer, dirrer  
Bogens Træk i sælsom Dands;  
Og hvorhen han skuer, luer  
Nu en venlig Blomsterglands.

Først en Flok af blide, hvide  
Lillier stande fiern og nær;  
Tvende smaae Kierminder, finder  
Øiet i det hvide Skiær.

Og ved dem to søde, røde  
Roser, klædt i Jomfrue-Pragt.  
Gyldne smaae Aurikler vikler  
Sig i den foreente Pagt.

Og af Tulipaner baner  
Sig en broget Sværm sin Gang.  
Medens Skyggen lindrer, tindrer  
Solen, lyder Fuglesang.

Og, for Peders Øie, føie  
Lillier sig til Lillie blid;  
Og mens Blomsten viger, stiger  
Frem en *Yngling*, lilliehvid.

Og de blaae Kierminder svinder  
I hans Øine himmelblaae;  
Kindens Rosenbuer luer  
Der, hvor nys han Roser saae.

Og de smaae Aurikler vikler  
Sig i gyldne Lokker grant.  
Tulipaner bølge, dølge  
Skuldren i et let Gevant.

Og de høie Straaler bøie  
Om hans Tinding sig med Lyst.  
Og den Sang, som lyder, bryder  
Ud nu i hans hulde Røst:

Seer dit forhen blinde Øie eengang nu sin Skaber dog?  
Har det endelig da lært at tyde dette stumme Sprog?  
Finder det i Blomsterflokkens Glands, i Fuglens muntre Sang,  
Kildens Røst, og Skovens livelige Svale, Solens Gang,  
Udi Tidens gamle, store Sagn, i Harpens høye Lyd,  
Skialdens Sang, den Vises Grublen, Heltens Daad og Qvindens Dyd,  
Ikke blot en Glands, som slukkes, ey et Liv, som dræbes brat,  
Men en evig Dag, som bryder selv igiennem Gravens Nat?  
Men en Hær af lyse Straaler, funklende fra Pol til Pol,  
Som i sikker Retning samles i en herlig fælles Sol?  
Skuer du din Skabers Finger, som i Alting peger frem,  
Og hver Aand, som opad stræber, viser til sit rette Hiem?  
Saae du, da den tykke Taage fra dit kiekke Øie faldt,  
At for sig er Alting Intet, men i Alt er Alting Alt?  
O da læg din ringe Mede, kast den hurtig fra dig her!